

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. X. Venator et Canis.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

cuperare potest. Eaque figura, scito, perbre-
vem, ad res capessendas, depingi occasionem
tibi. Et veteres hanc temporis effinxerunt ima-
ginem: vt vecordiam inertiamque tibi patia-
ris nunquam vel tantillum eripere temporis;
aut defraudare temet irreparabili bono.

F A B. IX.

Taurus et Vitulus.

Angusto in aditu Taurus, luctans cornibus,
Quum vix intrare posset ad praesepia:
Monstrabat vitulus, quo se pacto flecteret.
Tace, inquit, ante hoc noui, quam tu natus es.
Qui doctiorem emendat, sibi dici putet. §

Qui plus iusto non sapit, ille sapit.

Cum taurus introitu angustiori cornibus im-
pediretur, vt praesepia vix posset repetere,
quibus domi consueuerat pasci liberalius: ac-
currens voluit illum docere vitulus, in quam
partem semet curuare, suumque caput ac re-
liqua corporis membra inclinare deberet, ad
pabulum intrare si vellet, iumentis paratum.
At ille, frustra, inquit, mones, paruule: hoc
enim fatis cognitum fuit mihi, ante quam esses
natus: quem minime decet seniorum consiliis
rebusque difficilioribus temet immiscere sub-
ito, aut respondere, nisi rogatum. Hoc iuue-
nibus scribitur sciolis ac rudibus, qui, praecoci ac
temeraria sapientia, doctos non verentur docere
senes.

F A B. X.

Venator et Canis.

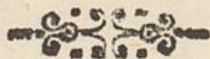
Aduersus omnes fortis veloces feras

Canis

Canis quum domino semper fecisset satis,
 Languere coepit annis ingrauantibus.
 Aliquando obiectus hispidi pugnae suis,
 Arripuit aurem: sed cariosis dentibus
 Praedam dimisit. Hic tum venator dolens
 Canem obiurgabat. Cui senex contra latrans:
 Non te destituit animus, sed vires meae. (mus.
 Quod fuimus, laudas; iam damnas, quod non fu-
 Hoc cur, Philete, scripserim, pulcre vides.

*Senectutis eadem nec opera, nec gratia, quae
 iuuentutis fuit.*

Cum venator diu canis sui velocitatem in feris quibusque
 insectandis corripiendisque, imo et fortitudinem in retinendis
 ac deiiciendis fuisset expertus: ingrauescente fidi adeo sui
 comitis tandem aetate, languere coepit, neque, vt ante consue-
 vit, in venationibus strenue officio perfungi. Exagitatus ali-
 quando illi obuenerit setosus aper, quem subito quidem satis
 vehementer insectatur, et aure fortiter apprehendit insultans:
 at carie et vetustate consumptis non potuit retinere dentibus,
 quin reluctando maiori semet illi subtraheret impetu, et eua-
 deret saluus. Praedam adeo sibi opimam fuisse dimissam, ve-
 nator aequo non poterat ferre animo, quin maximam cetero
 exercitato cani negligentiam inertiamque subiratus verbis ver-
 beribusque valde exprobraret. Oblatrans vero canis, vae mi-
 hi! respondet, bene functis adhuc officiis et senectute consum-
 tum tot tantisque conuiciis atque plagis immerito affici: non
 tibi, Domine, animus defuit meus operam offerendi laudabi-
 lem et quaeuis commoda: sed vires non sine maximo dolore
 meo te simul atque memetipsum deficiunt, et pristinus amo-
 rum vigor, quo magis, vt saepius ipse expertus es, ad omnia
 poteram esse utilis. Tristis eadem esse non potest senectus,
 quae laeta iuuentus. Laudas, quod frugi fuerimus olim atque
 diligentes: et vituperas nos, quod perennis ac perpetua non
 possit esse opera nostra. Facile tibi, Philete, persuadere pot-
 es, cur lepida haec scripta sit fabula.

AP-